

skaber, der blive aflagte, og som senere blive dechargerede af Regjeringen, ere rigtige. Det andet Hensyn er, som jeg sagde før, Hensynet til, hvad der virkelig er Statens Tarv, og jeg spørger nu, om det ikke mere er i Statens Tarv, at vi ansætte de Embedsmænd, som maae anses for nødvendige, end at vi spare eet Embede eller høist to, og derimod resifere, at vor Revision, som hidtil har været meget god, kommer til at gaae istaae for endeel Aar. Endelig har jeg tilladt mig i Slutningen af Betænkningen at gjøre opmærksom paa, at Faaren selv for de Herrer, som frygte saameget for de faste Embeder, dog kun er saa overmaade lille, thi Loven af 31te Marts 1860 skal jo revideres, saavidt jeg mindes, inden Finantsaaret 1865—1866, og finder man da, at de Forhaabninger, hvorpaa den ærede Rigsdagsmand og den ærede Ordfører henvendte Thingets Opmærksomhed, ere slaaede til, hvad er da saa naturligere, end at man atter reducerer, og det kan dog ikke være saa vanskeligt at faae en Revisionsembedsmand anbragt i et andet Embede, hvortil han var brugelig, hvorved altsaa den hele Frygt for Pensioner bliver hævet. Naar endelig den ærede Rigsdagsmand, jeg troer i Begyndelsen af hans Foredrag, gjorde opmærksom paa, at den hele Synsmaade, der fra Rigsdagens Side skulde have gjort sig gjældende, dengang man gennem Loven af 31te Marts 1860 gik ind paa at forhøje Lønningerne, skulde have været den, at der skulde være færre Embedsmænd, saa kan jeg dog ikke troe, at det høie Thing skulde være gaaet ud fra den Anskuelse; jeg formoder, at man dengang, som overhovedet hver Gang der er Tale om et Arbejde, der skal udføres, tager Hensyn til, hvad der er den naturlige, passende og rigtige Pris for et saadant Arbejde og derefter bestemmer sig. Havde man fundet, at Embedsmændene vare passende aflagte med den Løn, de dengang havde, og at man tillige kunde reducere, saa kan jeg ikke indsee nogen som helst Grund til, at man da skulde have givet dem en høiere Løn. Jeg skal derfor henstille til det ærede Thing, at det vil vedtage dette Lovudkast, som det foreligger.

Indenrigsministeren: Da Forhandlingerne over dette Lovudkast her sidst pludselig bleve afbrudte ved Sagens Henvisning til et Udvalg, fik jeg ikke Leilighed til at meddele de hyderligere Oplysninger, der ikke allerede ved Lovudkastets Fremkæggelse og under det første Foredrag, jeg holdt, vare givne. Dagen efter tilfrev jeg derfor Udvalget, hvad der findes trykt i Udvalgets Betænkning, og som saaledes vil være det høie Thing bekendt. Det vil navnlig deraf sees, at det, jeg havde anført, var fuldkommen correct, og at det maatte berøe paa en Misforstaaelse, naar det fra en Side var hittret, at det jo stod i Indenrigsministeriets Magt i Kraft af Loven at forsøge Revisionspersonalet. Jeg skal nu ikke gaae ind paa de Enkeltheder, der ere fremhævede i Udvalgets Betænkning og senere udviklede af den ærede Ordfører om de Forudsætninger, hvorfra man i sin Tid er gaaet ud, thi paa den ene Side er det aldeles vist, at der Intet staaer i Loven i saa Henseende, og som almindelig Regel er det vist fuldkommen correct, hvad den ærede sidste Tale sagde, at det er meget misligt at appellere til saadanne stilltende Forudsætninger; men jeg behøver aldeles ikke at tage min Tilflugt dertil; thi Samlingen af Revisionsvæsenet under eet organisk Hele er jo opstillet og udført af Regjeringen selv, og der er i den Henseende daglig stæet Fremskridt, saaledes at der derunder er indbraget Sager, som ikke tidligere vare derunder og deriblandt en heel Deel Regnskaber, om hvilke det dengang slet ikke blev forudsat.

Rettelser.

Nr. 223, Sp. 3559, Lin. 10—15 forandres saaledes: „Jeg kan heller ikke see, i hvad Forbindelse Hesteskuerne, som hittret, staae med Kreaturskuerne i det Hele, da jo Hingstproductionen vissefelig ikke kan siges at staae i nogen sær Forbindelse med Productionen af Faar og Svin.“